

jeg må stadig væk sige, at det er uholdbart. Det bider sig selv i nakken.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Et godt slagsmål mellem hr. Melchior og hr. Estrup finder jeg ingen anledning til at blande mig i, så jeg vil koncentrere mig om bemærkningerne fra fru Pia Gjellerup, som siger, at fagforeningernes medlemmer har frihed til at slippe for at betale penge til f.eks. Socialdemokratiet, nemlig hvis man på en kupon i sit medlemsblad fra fagforeningen sætter kryds ved, at man ikke ønsker at indbetale penge til f.eks. Socialdemokratiet.

Det er jo ikke sådan, at det pågældende fagforeningsmedlem så får nedsat sit fagforeningskontingent af den grund. Pengene bliver stadig væk opkrævet, og så går de ind i en eller anden fond i fagforeningen.

Jeg spørger fru Pia Gjellerup: Hvorfor får man ikke nedsat sit fagforeningskontingent? Men mere væsentligt – jeg må spørge fru Pia Gjellerup, når nu fru Pia Gjellerup tilsyneladende bekender sig til princippet om, at der bør være adgang for medlemmet af fagforeningen til at blive fri for at betale bidrag til f.eks. Socialdemokratiet: Hvorfor kan fru Pia Gjellerup så ikke støtte det forslag, vi har fremsat om, at man positivt skal melde sig til, for at der kan ydes et bidrag til Socialdemokratiet? Altså, at man som medlem af fagforeningen skal sætte et kryds, hvor der står: Jeg, NN, vil gerne have, at der bliver betalt penge til Socialdemokratiet.

Hvorfor kan fru Pia Gjellerup ikke gå med til den helt, helt rimelige regel, som er i overensstemmelse med grundlæggende principper om frihed til selv at beslutte, hvad ens penge skal gå til?

Fru Pia Gjellerup skal jo huske, at langt, langt de fleste er i den situation, at de simpelt hen er nødt til at være medlem af en fagforening for overhovedet at kunne få et stykke arbejde. Det er jo situationen.

Det mindste, man så kan indrømme fagforeningens medlemmer frihed til, er dog at sige: Jeg ønsker ikke at betale penge til Socialdemokratiet, og derfor må der kun betales penge til Socialdemokratiet, såfremt jeg sætter et kryds ved, at det må der.

Hvorfor kan fru Pia Gjellerup ikke gå med til en så rimelig ordning?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Lige siden hr. Arne Melchior sagde det, har jeg spekuleret på, hvordan det ser ud, når man bider sig selv i nakken. Det kræver jo altså visse evner. Og jeg vil også sige, at det ikke er sikkert, at det smager godt. Det er så en særlig sag.

Men jeg vil sige til hr. Melchior, at dette er jo præcis en af de mere grundlæggende diskussioner om foreningsdemokratiet, som vi her åbner, når man skal diskutere, om det synspunkt er rigtig, at der skal være fuld adgang til kun at være med i ydelse af bidrag, hvis man har sagt ja, eller det er tilstrækkeligt, at man bare får den frameldingsmulighed, vi har i dag.

Det, der vel er spørgsmålet til hr. Melchior, er: Finder hr. Melchior, at fagforeningslivet og erhvervsorganisationslivet på arbejdsgiversiden i dag har en sådan grundlæggende frihed og en sådan grundlæggende demokratisk tilrettelæggelse, at vi her fuldt og helt kan sige: Her er intet at ændre, det fungerer sådan, at alle kan være godt tilfreds med de kollektive beslutninger?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan forstå, at hr. Anders Fogh Rasmussen er kommet på den tanke, at man dog ikke kan til-lade sig at kalde det tvangsbidrag, når man kan undgå at give et bidrag til et politisk parti. Det skal jeg kvittere for, om end det ikke var så klart. Men det er det, vi må nøjes med fra hr. Anders Fogh Rasmussen. Der kommer ikke klare svar på spørgsmål.

Hr. Anders Fogh Rasmussen gør sig store anstrengelser for at hente proselytter til sit forslag – det skal jeg ikke kritisere, det er jo meningen med at debattere – og de store anstrengelser tog udgangspunkt i et forslag, som handler om en bestemt bid af den del af samfundet, som giver bidrag til politisk arbejde, kendte bidrag og bidrag, som medlemmerne af de pågældende organisationer og foreninger kan fremhæve sig i forhold til, men der kom ikke en kommentar om, hvad kunder skal gøre, hvad aktionærer skal gøre, hvad anpartshavere skal gøre, hvad andelshavere skal gøre, ikke et ord. Det blev fuldstændig sprunget over.

Vi har syntes i Socialdemokratiet, at der var så meget bavl og så megen mistænkeliggørelse, at det kunne være rimeligt – til trods for, at det kun omhandler lige netop vores politisk-økonomiske base i den venstre side af Folketinget, af det politiske billede – at sige: Jamen all right, vi